

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΑΝΕΙΠΩΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὴν πανώρη Ρηγοπούλα, ποὺ κάθονταν ψηλά στὸ Κάστρο, τριγυρισμένη ἀπὸ συντρόφισσες, δούλες καὶ παραδοῦλες, τὴν ἀγάπησε παράφορα ὁ θλιβερός τραγουδιστής.

Τὴν ἀγάπησε, ὅπως ἀγαποῦσε τοῦ ἀηδονιοῦ τὸ κελάδημα, τοῦ φεγγαριοῦ τὴς δλόχρονσες ἀχιίδες, τὸ τρεμουλιασμα τῶν ἄστρον, τῆς αὔρας τὸ γλυκοφύσημα, τὸ κυμάτισμα τῆς θάλασσας. "Ὅπως κάτι ποὺ τὸ ποθεῖ καὶ τὸ νοιώθει, μὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πιάσει. "Ὅπως κάτι, ποὺ τοῦ γεμίξει ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή, μὰ ποὺ τὸν ἴδιον τὸν καιρὸ τοῦ ξεφεύγει.

Καὶ τραγουδοῦσε.

Κέφτανε τὸ τραγοῦδι του γεμάτο πόθο καὶ λαχτάρα στῆς Ρηγοπούλας ταυτιά.

Μιὰ μέρα ἔσκυψε κείνη στὸ παράθυρό της. Τὸν εἶδε. Ἡ ὄψη του ἦ γλωμή, τὰ βασιλεμμένα του τὰ μάτια, κάτω ἀπὸ τὸ πλατὺ μέτωπό του, τὰ χεῖλη του, ποὺ τᾶσφιγγε ἡ ἀγωνία, τὴν τάραξαν βαθιά καὶ τοῦπε :

— «Τρελλὲ τραγουδιστή, ἂν ἀληθινὰ ποθεῖς τὴν ἀγάπη μου, θὰ τὴν ἔχεις. Φτάνει νὰ ξέρεις νὰ τραγουδήσεις μὲ ἀνείπωτη λαχτάρα τῆς ἀγάπης τὸ τραγοῦδι. Κάθε πόθο, κάθε ἀνατριχίλα, κάθε ψυχῆς τρεμουλιασμα, κάθε ἡδονή, κάθε λαχτάρα, κάθε μαρτύριο, κάθε ἀπαντοχὴ χαρᾶς ἢ πόνου, πρέπει ὅλα νὰ τὰ κλείσεις μέσα σὲ λίγους στίχους. Καὶ νὰ πεῖς ὅ,τι κανεὶς ποτὲ δὲν εἶπε. Κι ἡ Ρηγοπούλα θὰ γίνεαι δική σου, βασιλίσσά σου καὶ σκλάβα σου».

Ἄνατριχίασε σύγκορμα ὁ τραγουδιστής. Στὰ χέρια του τώρα κρατοῦσε τὴ χιρὰ τῆς ζωῆς του.

Κι ἄρχισε πάλι τὸ τραγοῦδι.

Μὰ οἱ στίχοι τοῦ φαίνονταν πὼς ἔβγαιναν γλωμοὶ ἀπ τὴν ψυχὴ του. Δὲν κλειοῦσαν μέσα τους τὸ μεγαλεῖο τοῦ πάθους του. Ἄπελπίζονταν ὁ τραγουδιστής. Καὶ ρωτοῦσε τὰ πουλιά, ρωτοῦσε τὰ δέντρα, ρωτοῦσε τᾶστέρια, καὶ περιμένε κείνα νὰ τοῦ ποῦν, πὼς πρέπει νὰ τραγουδήσει τῆς ἀγάπης τὸ ἀνείπωτο

τραγοῦδι. Τέλος τὸν ψυχοπονέθηκε ὁ κάτασπρος κύκνος τοῦ Κάστρου τῆς Ρηγοπούλας.

Καὶ τοῦπε :

— «Φτωχὲ τραγουδιστή, θέλεις νὰ γράψεις τὸ αἰώνιο καὶ τὸ ἀχάλαστο; Θέλεις νὰ θανατίσεις τῆς Ἀγάπης τὸ μυστήριο; "Ὁχι μὲ μελάνι, μὰ μὲ τὸ αἶμα τῆς καρδιᾶς σου πρέπει νὰ τὸ γράψεις. Ἔτσι μονάχα θὰ μπορέσεις νὰ φτάσεις τᾶφταστα, νὰ ζυγώσεις τᾶζύγωτα».

Καὶ βάλθηκε πάλι ὁ τραγουδιστής ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τρυπώντας τὸ στήθος του, μιτώνοντάς το καὶ πονώντας, ἔγραφε ἀδιάκοπα. Καὶ σκάλιζε τοὺς στίχους του μὲ τὸ αἶμα τῆς καρδιᾶς του. Καὶ τοῦ φαίνονταν πὼς τώρα—μονάχα τώρα—γίνονταν κάτι ξεχωριστὸ κα ἀνέλπιστο. Κάτι ποὺ ποτὲ δὲν ἀκούστηκε, κάτι ποὺ ἔκανε καὶ τὸν ἴδιο νὰ τρομάζει στὸν ἦχο του. Καὶ πίστευε πὼς ζύγωνε πιά στὴν ψηλὴ κορφὴ τοῦ πόθου του, ξεχωριστὸς ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ γι αὐτὸ μονάχος.

Καὶ πῆγε κάτω ἀπὸ τῆς Ρηγοπούλας τὸ Κάστρο. Ἀνάγκρε ψηλὰ στὰ παράθυρά της τὸ βλέμμα, νιώθοντας μέσα του ὀλοζώντανες τὴς στερνές του ρίμες, ποὺ τὸν κύριευαν ὀλάκερο καὶ ποὺ θὰ τοῦ χάριζαν τὴ Ζωή, ἀφοῦ τοῦ χάριζαν τὴν Ἀγάπη.

Καὶ μπήγει τὸ μακρὸν βελόνι μέσα στὸ στήθος του. Πονεῖ τρομερά, μὰ χαμογελάει. Πονεῖ, μὰ τὶ ὠραῖος ποὺ εἶναι ὁ πόνος!

Καὶ τὸ μπήγει βαθύτερα, κα ἀκόμα βαθύτερα, ὅσο μπορεῖ πὺ βαθιά. Κι εἶναι σπαραχτικὴ ἡ χαρὰ του.

Μὰ τραβώντας τὸ βελόνι, γιὰ νὰ χαραχτεῖ μὲ κείνο ἡ στερνὴ τοῦ τραγουδιοῦ του ρίμα, νιώθει μὲ τρόμο, πὼς εἶχε δώσει πιά ὄλο τὸ αἶμα τῆς καρδιᾶς του. Οὔτε σταγόνα πιά δὲν ἔμνησκε.

Κι ἀνείπωτο τὸ τραγοῦδι του ἀπόμεινε.

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ